

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **C. D.**, zast. Mgr. Davidem Obenrauchem, advokátem se sídlem Cihlářská 19, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2010, č. j. 57 A 45/2010 - 92,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2010, č. j. 57 A 45/2010 - 92, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 2. 6. 2008, č. j. SMUZN 21502/2007 Za, Městský úřad Znojmo mimo jiné uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 a dle § 22 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) a uložil mu pokutu ve výši 5000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit státu náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 2 500 Kč. Uvedených přestupků se měl žalobce dopustit tím, že dne 24. 8. 2007 v obci Znojmo jako řidič motocyklu předjížděl na silnici č. I/38 (ul. Pražská) na křižovatce s místní komunikací (ul. Slovenská) v bezprostřední blízkosti přechodu pro chodce pomalu jedoucí kolonu vozidel a narazil do osobního motorového vozidla, jež řídil pan P. E., který vyjížděl z uvedené vedlejší komunikace v době, kdy v pravém jízdním pruhu nejele žádné vozidlo. Žalobce tak dle městského úřadu spoluzapříčinil dopravní nehodu, při níž vznikla škoda na motocyklu, jež zřejmě převyšovala částku 50 000 Kč.

Proti rozhodnutí městského úřadu podal žalobce odvolání, jež se týkalo přestupků žalobce, tj. výroků I., II. a III. rozhodnutí městského úřadu. Žalovaný uvedené odvolání prvním výrokem svého rozhodnutí ze dne 26. 8. 2008, č. j. JMK 102258/2008, zamítl jako opožděné podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Zamítavé rozhodnutí žalovaný odůvodnil tím, že písemné odvolání žalobce ze dne 18. 6. 2008, podané k poštovní přepravě dne 19. 6. 2008, neobsahovalo podpis osoby, jež odvolání podala, a tento nedostatek nebyl odstraněn ani na výzvu v dodatečné pětidenní lhůtě. Žalovaný proto nepovažoval toto podání za řádné odvolání. Žalobce následně dne 30. 6. 2008 zaslal městskému úřadu další podání označené jako odvolání proti rozhodnutí městského úřadu, a to prostřednictvím osoby zmocněné na základě substituční plné moci udělené zástupcem žalobce. Žalovaný ovšem dospěl k závěru, že podání ze dne 30. 6. 2008 je obsahově samostatným odvoláním proti rozhodnutí městského úřadu, a nikoliv doplněním podání ze dne 19. 6. 2008. Jako odvolání žalobce tak žalovaný posoudil pouze podání ze dne 30. 6. 2008. Přitom dospěl k závěru, že toto odvolání bylo podáno opožděně, neboť bylo předáno k poštovní přepravě až po odvolací lhůtě, která marně uplynula dne 26. 6. 2008.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou ze dne 3. 10. 2008, v níž zejména namítal, že jeho odvolání ze dne 19. 6. 2008 bylo řádně podepsáno a doručeno žalovanému před uplynutím odvolací lhůty. Dále uvedl, že pětidenní lhůta, již žalovaný stanovil ve výzvě k doplnění podpisu pod odvolání ze dne 19. 6. 2008, neměla oporu v zákoně. Nadto zástupce žalobce pobýval v rozhodné době mezi doručením výzvy a uplynutím lhůty k doplnění podpisu v zahraničí a nemohl této výzvě osobně dostat. Podpis pod odvolání tedy na základě substituční plné moci řádně doplnil substitut zástupce podáním ze dne 30. 6. 2008.

Krajský soud nejprve rozsudkem ze dne 31. 8. 2009, č. j. 57 Ca 73/2008 - 38, zrušil rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ačkoliv sám žalobce takovou námitku v žalobě nevzneshl, krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že dne 24. 8. 2008 uplynula prekluzivní lhůta k projednání přestupků žalobce podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, žalovaný však o odvolání žalobce meritorně rozhodl teprve dne 26. 8. 2008. Žalovaný měl tedy řízení o přestupcích žalobce dle krajského soudu zastavit dle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích. Krajský soud proto rozhodnutí žalovaného zrušil a uložil mu, aby řízení o přestupcích žalobce zastavil.

Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného rozsudkem ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 - 75, rozsudek krajského soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 57 Ca 73/2008 - 38, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V odůvodnění svého rozsudku Nejvyšší správní soud nejprve připomněl, že rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro opožděnost podle § 92 odst. 1 správního řádu není rozhodnutím, v němž by se správní orgán věcně zabýval odvoláním účastníka řízení. Rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně projednat. Jinými slovy, rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost nelze považovat za součást meritorního projednávání přestupku, neboť v něm odvolací orgán pouze vyslovuje závěr o tom, že

odvolání proti rozhodnutí bylo podáno opožděně, v důsledku čehož nelze odvoláním napadené rozhodnutí o přestupku meritorně přezkoumat. Nejvyšší správní soud tedy nesouhlasil se závěrem krajského soudu uvedeným v odůvodnění jeho rozsudku, že žalovaný pokračoval po uplynutí prekluzivní lhůty v meritorním projednávání přestupků a vydal meritorní rozhodnutí ve věci.

Ke sporné otázce opožděnosti odvolání žalobce poukázal Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu, podle které je soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 112, www.nssoud.cz, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 - 111, www.nssoud.cz a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002 - 35, publikovaný pod č. 287/2004 Sb. NSS). Krajský soud se tudíž měl primárně zabývat otázkou, zda bylo odvolání žalobce podáno opožděně, či nikoliv.

Právě zodpovězení otázky opožděnosti odvolání žalobce, jak dále Nejvyšší správní soud zdůraznil, je v daném případě klíčové také pro případné navazující úvahy a závěry o možném zániku odpovědnosti žalobce za přestupky, jež jsou mu kladeny za vinu.

Krajský soud totiž mohl v předmětné věci dojít ke dvěma alternativním závěrům, a to, že odvolání žalobce bylo podáno včas, anebo opožděně. Bylo-li odvolání žalobce podáno opožděně, jak tvrdí žalovaný, nabyla by část rozhodnutí městského úřadu, jež se týkala přestupků žalobce, právní moci marným uplynutím lhůty k podání odvolání (§ 73 odst. 1 správního řádu), tj. dne 27. 6. 2008. Žalobce se dopustil skutku, za nějž byl obviněn z přestupků, dne 24. 8. 2007, roční prekluzivní lhůta k projednání přestupků žalobce by tedy uplynula dne 24. 8. 2008. V takovém případě by pak rozhodnutí městského úřadu v části týkající se přestupků žalobce nabylo právní moci ještě před uplynutím prekluzivní roční lhůty pro projednání přestupku podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Následné rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání žalobce pro opožděnost by v takovém případě nemělo na právní moc příslušné části rozhodnutí městského úřadu žádný vliv, neboť, na rozdíl od včasného odvolání, o němž odvolací orgán rozhoduje podle § 90 správního řádu a kdy rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nabývá právní moci až s právní mocí rozhodnutí o odvolání, v případě opožděného odvolání nabývá rozhodnutí správního orgánu prvního stupně právní moci samostatně, a to právě již marným uplynutím lhůty pro odvolání, na čemž již následné opožděné podání odvolání nemůže nic změnit. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, proti němuž bylo podáno opožděné odvolání, tak netvoří jednotu s rozhodnutím nadřízeného správního orgánu, jímž je odvolání směřující proti tomuto pravomocnému rozhodnutí zamítnuto dle § 92 odst. 1 správního řádu jako opožděné, aniž by bylo přitom rozhodnutí správního orgánu prvního stupně současně potvrzováno (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 - 135, www.nssoud.cz).

Pokud by naopak krajský soud dospěl k závěru, že odvolání žalobce bylo podáno včas, tedy že rozhodnutí žalovaného o zamítnutí tohoto odvolání pro opožděnost bylo nesprávné a žalobci bylo upřeno jeho subjektivní právo na meritorní přezkum rozhodnutí

městského úřadu, bylo by namíste rozhodnutí žalovaného v daném výroku zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, a to již jen z tohoto důvodu. Vedle toho by mohlo být důvodem zrušení příslušného výroku rozhodnutí žalovaného v takovém případě také to, že došlo k zániku odpovědnosti žalobce za uvedené přestupky. Pokud by totiž odvolání žalobce bylo posouzeno jako včasné, nebylo by rozhodnutí městského úřadu v části týkající se skutku žalobce dosud pravomocné, z čehož by nutně vyplýval závěr, že prekluzivní lhůta pro projednání přestupků žalobce marně uplynula dne 24. 8. 2008.

Příslušnou stížní námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu tedy Nejvyšší správní soud shledal důvodnou. Stížní námitkou směřující proti nesprávnému závěru krajského soudu ve věci včasnosti odvolání žalobce se naopak zabývat nemohl, neboť takový závěr krajský soud ve svém rozhodnutí prozatím vůbec nevyjádřil. Posouzení této otázky tedy mělo být jeho úkolem v dalším řízení, přičemž krajský soud se při projednání žaloby měl omezit pouze na tu část rozhodnutí žalovaného, kterou žalovaný zamítl jako opožděné odvolání žalobce, tj. měl se omezit na přezkum prvního výroku žalobou napadeného rozhodnutí.

V dalším řízení krajský soud rozsudkem ze dne 30. 6. 2010, č. j. 57 A 45/2010 - 92, rozhodl tak, že žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Z odůvodnění nového rozsudku vyplývá, že krajský soud se v souladu s uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu zabýval otázkou, zda bylo odvolání žalobce podáno opožděně, či nikoliv.

Krajský soud se při posouzení sporné otázky ztotožnil se závěrem žalovaného, podle kterého písemné podání ze dne 18. 6. 2008, označené jako odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu, učiněné v zastoupení žalobce Mgr. Davidem Obenrauchem, advokátem, neobsahovalo podstatné náležitosti podle § 37 odst. 2 správního řádu, neboť na něm chyběl podpis osoby, jež odvolání podala. Tento nedostatek pak nebyl odstraněn ani na výzvu ze dne 23. 6. 2008 v dodatečné pětidenní lhůtě, když správnímu orgánu nebyl předložen stejnopis předmětného podání doplněný o podpis příslušné osoby.

Ze správního spisu krajský soud dále konstatoval, že dne 1. 7. 2008 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno další podání (podané k poštovní přepravě dne 30. 6. 2008), též označené jako odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Znojmo ze dne 2. 6. 2008, č. j. SMUZN 21502/2007 Za. K tomuto podání byla připojena substituční plná moc prokazující oprávnění Mgr. Michaela Buchlovského, advokáta, zastupovat Mgr. Davida Obenraucha, přičemž k podání byl připojen podpis Mgr. Michaela Buchlovského.

Krajský soud nicméně dospěl k závěru, že z obsahu druhého podání je jednoznačně patrné, že jde o odvolání nezávislé na předchozím podání ze dne 18. 6. 2008, neboť obsahuje jiný text a na předchozí podání ani na výzvu správního orgánu prvního stupně ze dne 23. 6. 2008 nijak neodkazuje. Toto odvolání bylo navíc učiněno jinou osobou (tj. Mgr. Michaelem Buchlovským, advokátem) než podání ze dne 18. 6. 2008.

Uvedené odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Znojmo ze dne 2. 6. 2008, č. j. SMUZN 21502/2007 Za, pak dle krajského soudu žalovaný správně posoudil jako opožděné. Běh odvolací lhůty totiž započal dnem 12. 6. 2008, neboť písemné vyhotovení příslušného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo zástupci žalobce doručeno dne 11. 6. 2008; posledním dnem lhůty k podání odvolání byl tedy den 26. 6. 2008 (§ 83 odst. 1 správního řádu).

Pokud žalobce namítal, že odvolání datované ke dni 18. 6. 2008 bylo podepsáno, zdůraznil krajský soud, že takové tvrzení nemá oporu ve správním spise, v němž je předmětná listina založena a jednoznačně z ní vyplývá opak.

Další žalobní námitku vztahující se k délce lhůty, která byla žalobci stanovena k doplnění podání ze dne 18. 6. 2008, shledal krajský soud také nedůvodnou, přičemž přisvědčil argumentaci žalovaného, že z povahy věci se nejedná o nepřiměřeně krátkou lhůtu. Nedostatek podání totiž v posuzovaném případě mohl být zcela jednoduše odstraněn tím, že by bylo předmětné podání doplněno o podpis příslušné osoby. Krajský soud nadto podotkl, že pokud by v daném případě byly dány objektivní překážky na straně žalobce bránící dodržení této lhůty, měl možnost požádat o její prodloužení (§ 39 odst. 2 správního řádu), což však neučinil, neboť žádný takový požadavek ve správním spise založen není. Pokud žalobce argumentoval tím, že nedostatky odvolání nemohly být k výzvě správního orgánu ve stanovené lhůtě odstraněny, neboť zmocněný advokát čerpal v období ode dne 20. 6. 2008 do 2. 7. 2008 řádnou dovolenou, je taková argumentace lichá, neboť je věcí odpovědnosti zástupce účastníka řízení zorganizovat si pracovní záležitosti tak, aby mohl účinně chránit zájmy svého klienta v probíhajícím řízení. Nadto, jak dále krajský soud konstatoval, byla namítaná skutečnost uplatněna až v žalobě, nikoliv v rámci správního řízení.

Vzhledem k uvedenému tedy krajský soud uzavřel, že žalovaný přesvědčivým způsobem zdůvodnil, které z podání po formální stránce označených jako odvolání bylo projednání způsobilé (tj. odvolání ze dne 30. 6. 2008), a dále též z jakého důvodu dospěl žalovaný k závěru, že toto odvolání bylo podáno opožděně.

Tento druhý rozsudek Krajského soudu v Brně napadl žalobce (stěžovatel) kasační stížností, jež je předmětem řízení v nyní posuzované věci. Kasační stížnost se opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tedy stěžovatel namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení, dále vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, resp. je s nimi v rozporu, a konečně také nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel v kasační stížnosti především namítá, že odvolání v předmětné věci bylo nutné posoudit jako včasné. Není pravdou, že by si zástupce stěžovatele po dobu dovolené nezorganizoval pracovní záležitosti tak, aby mohl účinně hájit zájmy svého klienta. Bylo tomu právě naopak, když zástupce stěžovatele i za velice ztížených podmínek učinil maximum, co učinit mohl. Jakmile se o doručení výzvy ze dne 23. 6. 2008 dozvěděl,

požádal svou asistentku, slečnu S. M., aby Ing. E. Z., referentce odboru dopravy Městského úřadu Znojmo, tlumočila, že je zástupce stěžovatele na dovolené a aby jeho jménem požádala o prodloužení stanovené lhůty. Poté, co mu slečna M. sdělila, že Ing. Z. jí doslova řekla, že má právní zástupce „smůlu“, zástupce stěžovatele ještě též den Ing. Z. telefonicky kontaktoval z Kréty, kde trávil v době mezi 20. 6. 2008 a 2. 7. 2008 svou dovolenou, a opět požádal o prodloužení zmíněné lhůty k odstranění vad podání, poněvadž lhůt s ohledem na pobyt v zahraničí jednoduše nemohl dostát. Zároveň Ing. Z. vyzval, aby za situace, kdy zástupce stěžovatele nemůže odvolání podepsat, o této skutečnosti a o požadavku na prodloužení lhůty, včetně obsahu hovoru, učinila ve spisu úřední záznam.

Poté, co Ing. Z. žádost zástupce stěžovatele o prodloužení lhůty výslovně odmítla, sdělil jí Mgr. Obenrauch, že toto podání bude podepsáno Mgr. Buchlovským, a to v zastoupení Mgr. Obenraucha na základě substituční plné moci.

Dle názoru stěžovatele je s přihlédnutím ke všem okolnostem případu možné dospět k jedinému závěru, a to že podání učiněné Mgr. Buchlovským, jež ve stanovené lhůtě reaguje na požadavek Městského úřadu Znojmo, není samostatným odvoláním, ale naopak se jedná o téže odvolání, které dne 19. 6. 2008 podal v zastoupení stěžovatele Mgr. Obenrauch, resp. že se jedná o jeho doplnění. Měl-li o tom Městský úřad Znojmo nějaké pochybnosti, měl se obrátit na zástupce stěžovatele, aby případné nejasnosti byly odstraněny, což ovšem neučinil.

Nadto stěžovatel stejně jako v žalobě namítá, že podání datované ke dni 18. 6. 2008 bylo podepsáno, když opak nebyl do dnešního dne prokázán a krajský soud navíc v daném případě neprovedl žádné důkazy. K tomu stěžovatel podotýká, že veškerá podání právního zástupce stěžovatele prochází přísnou výstupní kontrolou. V této souvislosti stěžovatel navrhl provést důkaz výpovědi asistentky zástupce stěžovatele, S. M., a dále kopií podání ze dne 18. 6. 2010 s podpisem.

Dále stěžovatel namítá, že k prokázání svých tvrzení nabídl dostatek důkazů (výslechem Ing. E. Z., výpisem mobilního operátora, potvrzením o účasti na zájezdu, výslechem slečny S. M. a výslechem Mgr. Michaela Buchlovského). Krajský soud však neprovedl jediný z navržených důkazů a rozhodl bez nařízení jednání na základě vlastního uvážení, pro něž však nenabídl jediný hodnověrný důkaz. Kasační stížností napadený rozsudek je tak dle stěžovatele *„naprosto bezprecedentním a nepřezkoumatelným právním aktem, který navíc veřejně glorifikuje šikanu a nekompetentnost úředníků státní správy, čímž ji i motivuje k tomu, že výkon státní správy závisí toliko na libovůli úřední moci“*.

Stěžovatel dále rozporuje závěry krajského soudu o tom, že v případě pětidenní lhůty stanovené k odstranění vad podání ze dne 18. 6. 2008 se z povahy věci nejedná o nepřiměřeně krátkou lhůtu. Stěžovatel podotýká, že období přelomu měsíců června a července je dobou dovolených, kdy ani obecné soudy nenařizují jednání, aniž by nejprve kontaktovaly právní zástupce účastníků a pokusily se najít kompromisní řešení.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 27. 8. 2010 plně ztotožnil se závěry krajského soudu, a navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl. Ve své argumentaci žalovaný dále odkazuje na žalobou napadené

rozhodnutí, na své vyjádření k žalobě ze dne 8. 1. 2009 a na svou kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 57 Ca 73/2008 - 38.

Blíže pak žalovaný uvádí, že podle § 37 odst. 1 věty druhé správního řádu se podání posuzuje podle svého skutečného obsahu. Jak podání ze dne 18. 6. 2008, tak podání ze dne 30. 6. 2008 byla obsahově odvoláními proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o přestupcích stěžovatele. Z podání ze dne 30. 6. 2008 nicméně ani v nejmenším nevyplývalo, že by šlo o doplnění předchozího podání o chybějící náležitost - podpis. Naopak, z obsahu podání ze dne 30. 6. 2008 je jednoznačně patrné, že jde o odvolání nezávislé na předchozím podání ze dne 18. 6. 2008, když obsahuje jiný text (tj. nejde o shodný, tentokrát podepsaný text), přičemž zde ani není uvedeno, že jde o doplnění předchozího podání ze dne 18. 6. 2008, ani se zde na toto podání či na výzvu ze dne 23. 6. 2008 neodkazuje. Osoba, jejímž prostřednictvím bylo podání ze dne 30. 6. 2008 učiněno, také není totožná, když první podání učinil za stěžovatele jeho zástupce a druhé osoba zastupující zástupce.

Podle žalovaného tedy mezi oběma podáními nebo mezi druhým podáním a výzvou ze dne 23. 6. 2008 nebylo po obsahové stránce možno dovodit žádnou souvislost. Naopak, v případě podání ze dne 30. 6. 2008 šlo obsahově jednoznačně o podání, které je samostatným, kompletním odvoláním. Bylo v něm označeno napadené rozhodnutí, bylo v něm konstatováno, že jde o odvolání (a nikoli doplnění odvolání), bylo v něm shrnuto, kdy bylo napadené rozhodnutí Městského úřadu Znojmo oznámeno a co je jeho obsahem, a rovněž v něm bylo výslovně uvedeno, že se právě jím podává odvolání. Tedy jeho obsah jednoznačně směřoval k tomu, že jde o originální odvolání proti označenému rozhodnutí, a nikoli o doplnění odvolání předchozího. Ostatně, a to považuje žalovaný rovněž za podstatné, nic takového ani stěžovatel v žalobě netvrdil.

O tom, že byla podána odvolání dvě, tudíž neměly správní orgány žádné pochybnosti, nebylo proto důvodu opět vyzývat stěžovatele k doplnění podání či k odstranění nejasností.

Jestliže stěžovatel nově v kasační stížnosti tvrdí, že telefonicky o prodloužení lhůty žádal, pak má žalovaný za to, že jde o tvrzení nepřípustné s ohledem na § 109 odst. 4 s. ř. s. Zároveň žalovaný v této souvislosti poukazuje na § 37 odst. 4 správního řádu, který stanoví formu podání (písemně, ústně do protokolu, elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem), přičemž forma ústní telefonická mezi možnými způsoby není.

Tvrzení stěžovatele, že podání ze dne 18. 6. 2008 bylo řádně podepsáno, se dle žalovaného nezakládá na pravdě, což je patrné z příslušné listiny obsažené ve správním spisu.

Konečně pokud stěžovatel vytýká krajskému soudu, že neprovedl ani jediný z navržených důkazů a rozhodl tak bez nařízení jednání na základě vlastního uvážení, pro něž však nenabídl jediný hodnověrný důkaz, pak žalovaný poukazuje na to, že krajský soud účastníky řízení požádal o vyjádření, zda souhlasí s tím, aby bylo rozhodnuto bez nařízení jednání (přípis ze dne 21. 11. 2008) a evidentně tento souhlas i od stěžovatele dostal, když bez nařízení jednání rozhodl již dvakrát.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Klíčovou otázkou, již krajský soud v dané věci posuzoval, bylo to, zda odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Městského úřadu Znojmo ze dne 2. 6. 2008, č. j. SMUZN 21502/2007 Za, bylo podáno opožděně, jak v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval žalovaný, či zda bylo naopak podáno v zákonné odvolací lhůtě.

Jak vyplývá ze správního spisu, rozhodnutí Městského úřadu Znojmo ze dne 2. 6. 2008, č. j. SMUZN 21502/2007 Za, bylo zástupci stěžovatele doručeno dne 11. 6. 2008. Dne 20. 6. 2008 pak bylo uvedenému správnímu orgánu doručeno podání datované ke dni 18. 6. 2008 (k poštovní přepravě předané následující den, tj. 19. 6. 2008), přičemž z obsahu tohoto podání vyplývá, že se jedná o odvolání stěžovatele proti označenému rozhodnutí Městského úřadu Znojmo, jež v zastoupení stěžovatele učinil Mgr. David Obenrauch, advokát. Zmocnění Mgr. Obenraucha zastupovat stěžovatele ve věci sp. zn. SMUZN 21502/2007 Za, je doloženo protokolem o plné moci ze dne 31. 1. 2008, jenž je také součástí správního spisu. Zmíněné podání ovšem Mgr. David Obenrauch nepodepsal. Z předmětného podání dále vyplývá, že odvolání bude blíže odůvodněno ve lhůtě 15 dní.

Městský úřad Znojmo proto přípisem ze dne 23. 6. 2008 vyzval stěžovatele prostřednictvím jeho právního zástupce, aby toto podání doplnil o podpis osoby, která je učinila. K doplnění odvolání správní orgán stěžovateli stanovil lhůtu 5 dnů ode dne převzetí výzvy. Z připojené doručky vyplývá, že výzva byla doručena zástupci stěžovatele dne 25. 6. 2008.

Dne 1. 7. 2008 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno podání ze dne 30. 6. 2008 (předané k poštovní přepravě téhož dne), doplněné substituční plnou mocí ze dne 30. 5. 2008 prokazující zmocnění Mgr. Michaela Buchlovského, advokáta, k zastupování Mgr. Davida Obenraucha, advokáta. Podání ze dne 30. 6. 2008 je pak také označeno jako odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Městského úřadu Znojmo, ze dne 2. 6. 2008, sp. zn. SMUZN 21502/2007 Za, přičemž z obsahu podání dále vyplývá, že stěžovatel označené správní rozhodnutí odvoláním napadl prostřednictvím svého zástupce, Mgr. Davida Obenraucha, za něhož předmětné podání učinil jeho substitut Mgr. Michael Buchlovský, jehož podpis byl pod toto podání připojen. Konkrétní důvody odvolání měly být dle jeho textu doplněny do 4. 7. 2008.

Podle § 37 odst. 2 správního řádu platí, že „z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 3. V podání souvisejícím s její podnikatelskou činností uvede fyzická osoba jméno a příjmení, popřípadě dodatek odlišující osobu podnikatele nebo druh podnikání vztahující se k této osobě nebo jí provozovanému druhu podnikání, identifikační číslo osob a adresu zapsanou v obchodním rejstříku nebo jiné zákonem upravené evidenci jako místo podnikání, popřípadě jinou adresu pro doručování. Právnícká osoba uvede v podání svůj název nebo obchodní firmu, identifikační číslo osob nebo obdobný údaj a adresu sídla, popřípadě jinou adresu pro doručování. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí“.

Podle § 82 odst. 2 věty první správního řádu platí, že „odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo“.

Podle § 37 odst. 3 správního řádu pak platí, že „nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu“.

S ohledem na citovaná ustanovení Nejvyšší správní soud nejprve uvádí, že podání (v posuzované věci se jedná o odvolání) musí být vždy podepsáno osobou, jež takové podání činí. V daném případě ovšem odvolání stěžovatele ze dne 18. 6. 2008 učiněné prostřednictvím jeho právního zástupce podepsáno nebylo, což je zjevné ze samotného tohoto podání, jež je součástí správního spisu. Námitka stěžovatele, že doposud nebylo prokázáno, že předmětné podání podpis příslušné osoby vskutku postrádá, tudíž nemůže obstát. Jakékoli další dokazování k této otázce, jež stěžovatel navrhoval v kasační stížnosti, by bylo nadbytečné.

Nejvyšší správní soud se nicméně domnívá, že uvedená vada odvolání byla v posuzovaném případě k výzvě správního orgánu podle § 37 odst. 3 správního řádu ve stanovené lhůtě odstraněna.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že správní řád stanoví podstatné náležitosti odvolání, přičemž pokud odvolání předepsané náležitosti nemá, pomůže správní orgán odvolateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění, k čemuž mu musí poskytnout přiměřenou lhůtu; teprve pokud by se tímto postupem nepodařilo vady odvolání odstranit, tj. podstatné náležitosti doplnit, nebylo by možné odvolání projednat.

V posuzované věci stěžovatel prostřednictvím svého zástupce podal dne 19. 6. 2008 odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Znojmo ze dne 2. 6. 2008, č. j. SMUZN 21502/2007 Za, jež se týkalo přestupků stěžovatele, tj. směřovalo proti výrokům I., II. a III. rozhodnutí městského úřadu. Odvolání ovšem zástupce stěžovatele, Mgr. David Obenrauch, nepodepsal. Městský úřad tedy stěžovatele prostřednictvím jeho zástupce vyzval, aby tuto vadu podání odstranil.

Dne 1. 7. 2008 bylo Městskému úřadu Znojmo doručeno podání opět označené jako odvolání stěžovatele proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu. Toto nové podání učinil v zastoupení zástupce stěžovatele jeho substitut, Mgr. Michael Buchlovský, advokát, který podání řádně podepsal.

Nejvyšší správní soud připomíná, že podání je vždy třeba posuzovat podle jeho skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno (§ 37 odst. 1 věta druhá správního řádu).

V daném případě jsou obě podání označena jako odvolání stěžovatele proti témuž rozhodnutí Městského úřadu Znojmo ze dne 2. 6. 2008, č. j. SMUZN 21502/2007 Za. Z obou podání vyplývá, že stěžovatel je ve věci zastoupen Mgr. Davidem Obenrauchem, advokátem, přičemž obě podání jsou učiněna na papíře s hlavičkou zmíněného advokáta. Obsah obou podání, byť není zcela identický, je v podstatě shodný. Podání ze dne 30. 6. 2008 je ovšem na rozdíl od podání ze dne 18. 6. 2008 podepsáno Mgr. Michaelem Buchlovským, který předmětné podání, byť v zastoupení zástupce stěžovatele, učinil.

Nejvyšší správní soud má za to, že vzhledem k okolnostem případu je třeba na podání ze dne 30. 6. 2008 nahlížet tak, že jím byly k výzvě správního orgánu ze dne 23. 6. 2008 odstraněny vady odvolání stěžovatele ze dne 18. 6. 2008 podaného proti rozhodnutí Městského úřadu Znojmo ze dne 2. 6. 2008, č. j. SMUZN 21502/2007 Za. Obě podání společně tvoří jediné bezvadné odvolání. Toto odvolání je pak nutné posoudit jako včasné (bylo podáno dne 19. 6. 2008, zatímco poslední den lhůty k podání odvolání připadl na 26. 6. 2008 - § 83 odst. 1 správního řádu). I když původně toto odvolání trpělo vadou, tato vada byla posléze odstraněna podáním ze dne 30. 6. 2008.

Krajský soud naopak striktně vycházel z textu obou podání, přičemž však pominul kontext věci. Krajský soud především poukázal na to, že v podání ze dne 30. 6. 2008 není uvedeno, že se jedná o doplnění odvolání stěžovatele ze dne 18. 6. 2008, přičemž zde není odkaz na výzvu správního orgánu k odstranění vad podání ze dne 23. 6. 2008. Krajský soud dále zdůraznil, že obě podání jsou označena jako odvolání. Navíc, jak poukázal, každé odvolání bylo podáno jinou osobou. Z těchto skutečností krajský soud dovodil, že v posuzovaném případě se jednalo o dvě zcela samostatná a spolu nesouvisející odvolání, a uzavřel, že první z odvolání nebylo možné projednat, neboť nemělo veškeré podstatné náležitosti a tyto náležitosti nebyly doplněny ani k výzvě správního orgánu, a že druhé z předmětných odvolání bylo podáno opožděně.

Výklad dotčených zákonných ustanovení, který zvolil krajský soud, nemůže obstát. Správní řád žádným způsobem nepředepisuje, jak má být vada podání spočívající v absenci podpisu osoby, jež takové podání učinila, odstraněna. Pokud tedy v podání ze dne 30. 6. 2008 není uvedeno, že se jedná o doplnění odvolání stěžovatele ze dne 18. 6. 2008, ani zde není odkaz na výzvu správního orgánu k odstranění vad podání ze dne 23. 6. 2008, nelze bez dalšího dovodit, že se nemůže o doplnění odvolání stěžovatele na výzvu správního orgánu jednat. Ani argument, podle kterého předmětná podání učinily jiné osoby, není správný, neboť ze správního spisu je zřejmé, že podání ze dne 30. 6. 2008 učinil Mgr. Buchlovský v zastoupení zástupce stěžovatele. Formální označení podání též není určující, podstatný je obsah podání.

Argumenty krajského soudu ani žalovaného tedy nejsou přesvědčivé. Závěr, k němuž krajský soud i žalovaný dospěli, je neopodstatněně formalistický, a v jeho důsledku bylo stěžovateli odepráno jeho zákonné právo na provedení odvolacího přezkumu rozhodnutí prvního stupně, což je nepřípustné.

Nejvyšší správní soud tedy shledal tuto stížní námitku důvodnou, proto se již nezabýval navazující stížní námitkou ohledně přiměřenosti lhůty stanovené správním orgánem k odstranění vady odvolání.

Ze závěru o včasnosti a projednatelnosti odvolání stěžovatele ze dne 18. 6. 2008 doplněného podáním ze dne 30. 6. 2008, pak v intencích prvního zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 - 75, v daném případě nutně vyplývá závěr, že rozhodnutí městského úřadu v části týkající se skutku stěžovatele není dosud pravomocné, neboť o včasném odvolání stěžovatele nebylo dosud meritorně rozhodnuto, z čehož dále plyne závěr, že prekluzivní lhůta pro projednání přestupků stěžovatele marně uplynula dne 24. 8. 2008 a došlo tak k zániku odpovědnosti stěžovatele za tyto přestupky.

Stěžovatel dále namítal, že k prokázání svých tvrzení nabídl dostatek důkazů, krajský soud nicméně žádný z navržených důkazů neprovedl.

K povinnosti soudu zaujmout stanovisko k důkazům, jejichž provedení bylo v řízení účastníkem navrhováno, se vyslovil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publikovaném pod č. 618/2005 Sb. NSS, v němž dovodil, že soud rozhodne, které z navržených důkazů provede a které nikoli (§ 52 odst. 1 s. ř. s.); to jej však nezavazuje povinnosti takový postup odůvodnit. Stěžovatel již v žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2008, č. j. JMK 102258/2008, uvedl, jaké důkazy navrhuje provést k prokázání svých žalobních tvrzení. Mezi těmito návrhy byl i návrh na provedení důkazu výsledkem Ing. E. Z., výpisem mobilního operátora, potvrzením o účasti na zájezdu, výsledkem slečny S. M. a výsledkem Mgr. Michaela Buchlovského. Krajský soud nezdůvodnil, proč navržené důkazy neprovedl, čímž zkrátil stěžovatele na jeho procesních právech.

Z výše uvedených závěrů nicméně vyplývá, že včasnost odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Městského úřadu Znojmo ze dne 2. 6. 2008, č. j. SMUZN 21502/2007 Za, lze bez dalšího dovodit z listin založených ve správním spisu. Navržené důkazy jsou tedy z tohoto pohledu nadbytečné. Krajský soud tedy zmiňovaným pochybením sice zatížil řízení vadou, která ovšem v daném případě nemohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Stěžovatel konečně namítal, že krajský soud rozhodl ve věci samé, aniž by nařídil jednání.

Jak vyplývá ze soudního spisu, přípisem ze dne 4. 2. 2009 vyzval krajský soud stěžovatele k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání.

Podáním ze dne 25. 2. 2009 stěžovatel krajskému soudu oznámil, že s rozhodnutím věci bez nařízení jednání nesouhlasí.

Krajský soud nicméně ve věci rozhodl, aniž by jednání nařídil, a to nejprve rozsudkem ze dne 31. 8. 2009, č. j. 57 Ca 73/2008 - 38. Toto rozhodnutí Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 - 75, přičemž věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Zároveň ve svém rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil právní názor, kterým byl krajský soud pro další řízení vázán.

Je nutno konstatovat, že k uvedené otázce se již vztahuje prejudikatura Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu. Ústavní soud tuto otázku nejprve posuzoval ve svém nálezu ze dne 19. 6. 2008, sp. zn. IV. ÚS 3114/07, v němž mj. konstatoval: „*K základním zásadám řádného a ústavního pořádku republiky, odpovídajícím výkonu spravedlnosti a zejména také ústavně zaručeným podmínkám práva na soudní ochranu (hlava pátá čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod), náleží - nikoli v poslední řadě - také veřejnost soudních jednání (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a právo účastníka soudního řízení se jej s příslušnými procesními právy zúčastnit (kupř. nálezy sp. zn. III. ÚS 627/01). Respekt k ústavně zaručenému právu na soudní ochranu, resp. k právu na přístup k soudu předjímá, že (ex lege založené) výjimky z uvedeného pravidla přitom třeba vykládat adekvátním, případně restriktivním způsobem (srov. kupř. nálezy sp. zn. Pl. ÚS 7/02, IV. ÚS 331/02); totiž tak, že jednotlivá ustanovení jednoduchého práva jsou orgány veřejné moci povinny interpretovat a aplikovat v první řadě vždy z pohledu účelu a smyslu ochrany ústavně garantovaných základních práv a svobod (srov. kupř. nálezy sp. zn. III. ÚS 139/98, III. ÚS 257/98, I. ÚS 315/99, II. ÚS 369/01 a další). Z pohledu práva jednoduchého relevantního pro její ústavněprávní posouzení dopadají na předmětnou věc zejména ustanovení § 49 odst. 1, § 51, § 76 a § 110 odst. 3 s. ř. s. Z nich (kromě dalšího) vyplývá, že k projednání věci samé nařídí předseda senátu jednání, k němuž předvolá účastníky. Uvedený imperativ adresovaný soudu platí potud, pokud nejsou splněny podmínky výluky z této povinnosti v nich taxativně obsažené. Pro tento způsob legislativně technického zakotvení třeba a contrario (bezvýhradně) vyvozovat, že případy v nich neuvedené pod aspektem ústavně zaručeného základního práva na soudní ochranu non lege artis provedeným „extenzivním výkladem“ podřadit nelze. Byť bylo rozhodováno Městským soudem v Praze po zrušení jeho (původního) rozsudku Nejvyšším správním soudem při vázanosti právním názorem obsaženým v kasačním rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), v souzené věci procesní situace stěžovatelky s ohledem na vymezený relevantní právní rámec možnost soudu rozhodnout bez nařízení jednání jakkoliv nezakládá (čl. 1 odst. 1, čl. 2 odst. 3, čl. 90, čl. 95 odst. 1 Ústavy ČR, čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod).“ Po vzoru Ústavního soudu rozhodl v obdobné situaci rovněž Nejvyšší správní soud - viz jeho rozsudek ze dne 26. 6. 2009, č. j. 9 Afs 92/2008 - 110, dostupný na www.nssoud.cz.*

Ovšem od okolností, které Ústavní soud posuzoval v citovaném nálezu, Ústavní soud posléze jednoznačně odlišil případ, o němž rozhodoval ve svém usnesení ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. IV. ÚS 786/08: „Co se týče námitky porušení ústavně zaručených práv, plynoucích z čl. 38 odst. 2 Listiny, Ústavní soud v nálezu sp. zn. IV. ÚS 3114/07 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>) konstatoval povinnost soudu v řízení o žalobě dle soudního řádu správního nařídít po kasaci rozhodnutí ze strany Nejvyššího správního soudu ústní jednání. Ústavní soud tedy přisvědčil námitkám stěžovatele v tom smyslu, že městský soud pochybil, jestliže po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 113/2007 - 78 ze dne

29. 11. 2007 ústní jednání nenařídil, resp. nevyžádal si souhlas s tím, aby od něj mohlo být upuštěno. Souhlas poskytnutý stěžovatelem v přípise ze dne 15. 5. 2006, tzn. ještě před vydáním prvního rozsudku ve věci, nebylo dle názoru Ústavního soudu možno bez dalšího vztahovat i na řízení po zrušení rozsudku Nejvyšším správním soudem, neboť procesní situace, za níž byl poskytnut, byla zcela odlišná. Přesto tato skutečnost, na rozdíl od citovaného nálezu, nevedla Ústavní soud ke kasaci napadeného rozhodnutí, neboť okolnosti, za nichž byl tento nálezn vydán, se od okolností v projednávané věci podstatně odlišovaly. Zatímco ve věci sp. zn. IV. ÚS 3114/07 Nejvyšší správní soud toliko instruoval městský soud, jak má dále postupovat, tzn. uložil mu zabývat se otázkami, jimiž se doposud nezabýval, v nyní projednávané věci vyřešil Nejvyšší správní soud rozhodnou právní otázku beze zbytku a v důsledku vázanosti městského soudu vysloveným právním názorem mu v podstatě žádný prostor k vlastnímu uvážení neponechal.“ (Obdobně též usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 6. 2009, sp. zn. I. ÚS 1632/08, a ze dne 23. 6. 2009, sp. zn. II. ÚS 1634/08).

Z dosavadní judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu k této otázce tedy vyplývá, že je třeba rozlišovat dvě situace, kdy krajský soud rozhoduje bez jednání ve věci znovu po té, co bylo jeho předcházející rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem. Prvním případem je situace, kdy i po zrušení prvního rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem zůstává výsledek sporu stále otevřený a krajský soud je v dalším řízení dle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu povinen se určitými pro věc rozhodnými otázkami, které dosud nebyly ani Nejvyšším správním soudem plně vyřešeny, dále zabývat. Ve druhém případě již byla naopak rozhodná otázka beze zbytku posouzena Nejvyšším správním soudem a krajskému soudu po zrušení jeho původního rozsudku v dalším řízení nezbyvá žádný prostor pro vlastní uvážení. V obou případech je opominutí krajského soudu nařídít ve věci znovu jednání, pokud nebyl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. účastníky řízení udělen souhlas k rozhodnutí bez jednání nebo zde nebyla možnost rozhodnout bez jednání podle § 51 odst. 2 s. ř. s., procesní vadou, konkrétně porušením § 49 odst. 1 s. ř. s. V prvním případě však taková vada zakládá porušení ústavních práv žalobce a je zároveň vadou řízení před soudem, která mohla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], ve druhém případě tomu tak není, neboť i kdyby ve věci bylo nařízeno jednání, nemohl by krajský soud rozhodnout jinak, než je předurčeno závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 112/2008 - 129, www.nssoud.cz).

Posuzovaná věc patří zcela nepochybně mezi první skupinu případů, kdy věc nebyla předcházejícím zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu beze zbytku vyřešena, v daném případě nemohla být dokonce Nejvyšším správním soudem vzhledem k vadě prvního rozsudku krajského soudu posouzena po věcné stránce vůbec. Výsledek sporu byl tedy i nadále plně otevřený, navíc v daném případě dokonce stěžovatel od počátku nesouhlasil s upuštěním od jednání, takže krajský soud nebyl v žádném případě oprávněn za situace, kdy ve věci nebyly splněny podmínky § 51 odst. 1 ani 2 s. ř. s., bez jednání o žalobě rozhodnout.

Nejvyššímu správnímu soudu tedy nezbyvá než uzavřít, že krajský soud tím, že rozhodl ve věci bez jednání, zatížil řízení vadou, jež v daném případě mohla mít za následek jeho nezákonné rozhodnutí o věci samé.

I poslední stížní námitka je tedy důvodná.

Vzhledem k uvedenému tedy Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude Krajský soud v Brně vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Brně v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 11. listopadu 2011

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.
předsedkyně senátu